

Kam až sahají hranice přátelství?

KUKAČKA

NATALIE
DANIELSOVÁ

HOST

NATALIE
DANIELSOVÁ

KUKAČKA

PŘELOŽILA MARKÉTA POLOCHOVÁ

KUKAČKA

NATALIE
DANIELSOVÁ

BRNO 2020

Too Close

Copyright © Clara Salaman, 2018

Cover pictures credits:

DEEPOL / plainpicture; Garth Helms / Shutterstock.com;

Leiana / Shutterstock.com

Cover design by Jo Thomson / TW

Translation © Markéta Polochová, 2020

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2020 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-129-2 (PDF)

ISBN 978-80-275-0237-0 (ePUB)

ISBN 978-80-275-0238-7 (MobiPocket)

S láskou Chusovi

Kdo zastaví proud zlosti, jakmile se vylije z břehů?
Euripides, *Medea*

PROLOG

Všichni o ní neustále tvrdili, jak je hezká. Zvláštní. Její krása byla přijímána jako fakt. Mluvílo se o ní tak často, že i na ty sebenepatrnější pochybnosti se dávno zapomnělo. Když jsem ji tenkrát poprvé spatřila v parku — to bylo před lety —, musím přiznat, že mi nijak pohledná nepřipadala a chvíli to trvalo, než její krása zasáhla i mě. Byla spíš menší, měla řídké plavé vlasy a na spáncích vystoupilé bleděmodré žilky. Pod očima se jí rýsovaly tmavé kruhy — jak sama dobře vím, říká se tomu mateřství — a její nos z určitého úhlu vypadal, jako by přes něj dostala jednu dobře mířenou. Prohlížela si vás zvláštním způsobem, jako by na vás mžourala koutkem oka. Měla veliké, tmavě hnědé oči a nezvykle často mrkala. Celkově na mě působila jako úzkostný tvor. Ne, určitě bych o ní neřekla, že je pěkná. Tenkrát ještě ne.

Do školky pro Annie jsem přiběhla pozdě a našla jsem ji sedět osamocenou na lavici pod řadou prázdných háčků na kabáty. Opírala se o stěnu a v ruce pyšně třímala dřevěnou špejli, na jejímž konci byl přilepený jakýsi zmuchlaný kus červeného papíru.

„Zlatíčko, moc mě to mrzí, že jdu pozdě,“ omlouvala jsem se a usedla vedle ní, šťastná, že budu moct konečně popadnout dech. „Copak jsi to vyrobila?“ zeptala jsem se a prohlížela si špejli, kterou pevně svírala. Tyhle situace zvládal Karl mnohem lépe než já. Každý ubohoučký výrobek, který spolu ze školky přinesli, dokázal vychválit tak nadšeně, jako by všechny děti byly malí Leonardové. Kdybyste to nechali jenom na něm, bude naše domácnost vypadat jako domy těch

vášnivých sběratelů, které člověk vídá v televizi: plná neužitečného harampádí a nesmyslných čmáranic na zmuchlaných papírech.

„To je vlčí mák.“

Bože, no jistě, vlčí mák. Blíží se jedenáctý listopad, Den válečných veteránů, a v mateřské školce využijí každou příležitost, při které můžou s dětmi něco vyrobit. „Ten je krásný! A víš, proč jsi ho vyrobila? Pro koho je?“ Často sice doběhnu do školky se zpožděním, zapomínám na vánoční besídky i odpolední grilování, ale jakmile můžu dcerku v něčem dovzdělat, chytím příležitost za pačesy a už ji nepustím.

Annie se na mě zadívala a podávala mi ten kus papíru naražený na špejli. „Pro tebe?“

„Ne,“ odpověděla jsem. „Myslím tím, proč jsi ho vyrobila? Komu je určený?“

„Je to kvůli vzpomínání,“ odpověděla.

„Přesně tak.“ Mám já to ale geniální dítě. „A na koho se ten den vzpomíná?“

To Annie nevěděla. Začala kroutit hlavičkou, až se jí andělsky kudrnaté vlásky rozvlnily na všechny strany. Nebylo to poprvé, kdy jsem se podívala, jak se mi podařilo stvořit něco tak roztomilého.

„Vzpomíná se na všechny vojáky, kteří zahynuli ve válce,“ vysvětlovala jsem jí s naprosto nevhodnou veselostí v hlase. Annie zvedla zrak a zahleděla se na mě očima rozšířenýma údivem. Našpulila rty do překvapeného „ó“ a v hlavičce jí to šrotovalo na plné obrátky. Potom svraštila čelo a pomalu se otočila. Zahleděla se na molitanové válce, které ležely kousek od ní, natáhla prstík, nedůvěřivě do nich píchala a dotýkala se měkkého a poddajného materiálu.

„Myslíš tady tyhle válce?“ otázala se.

Někdy byla tak roztomilá, že bych ji samou láskou snědla. „Pojď, koupíme si nějaké bonbony a zajdeme do parku!“ navrhla jsem.

A tak se Annie rozběhla napřed s pusou plnou lentilek. Byla tak trochu dítě-kamikadze. Když jsem ji konečně dostihla, stála nahoře na klouzačce, spodní ret vysunutý a tvářičky zrudlé vzteky. Dívala se na zářivě barevné lentilky, které skákaly dolů po žebříku

a jedna po druhé dopadaly na zem. Hned vedle žebříku vedoucího až na vrchol skluzavky stála nějaká holčička, sbírala bonbony ze země a co nejrychleji si je strkala do pusy.

„Ne! Ne! Ne!“ ječela Annie, rozzlobená na tu ošklivou malou oportunistku pod sebou.

Matka toho děvčátka nevěnovala celému výstupu pozornost. Seděla na lavičce a cosi vyráběla se starší dcerou. Začala jsem sbírat lentilky a krátce nato se ke mně přidala i dívčina matka. Hleděla na tváře své dcery, vypouklé všemi těmi bonbony, které si holčička stihla nacpat do pusy, a zcela správně ji začala peskovat: „Zlobivá Polly. Ty bonbony nejsou tvoje.“

Prozradím vám něco zvláštního. Vzpomínám si, že když jsem uslyšela její hlas, zpozorněla jsem. Nezpůsobil to její tón, tichý a klidný, ani to, co říkala, nebylo to ostatně nic neobvyklého. Spíš se jednalo o těžko popsateľný, niterný pocit. Něco v jejím hlase mi na jednu stranu připadalo nesmírně uklidňující, ale na druhou velice znepokojivé. Podobně to mám i s dunivým zvukem kostelních zvonů. To, co teď říkám, asi nedává valný smysl, vidíte?

Ještě po letech si na ten den budu pamatovat jako na zářný příklad toho, že člověk nesmí dát na první dojem, protože bývá často klamný. Pravdou totiž je, že na počátku jsem k té ženě pociťovala nevysvětlitelnou, zato nesmírně silnou averzi. Jako bych byla loutka na provázcích, kterými někdo prudce škul, aby mě před ní varoval.

Vyměnily jsme si pár zdvořilostních frází na téma uklidňování dětí a následně jsme byly nuceny usednout vedle sebe na lavičku, protože všechny tři dívky se okamžitě spřátelily a vydaly se hledat šneky. Děvčata odhodila pocit ukřivděnosti s lehkostí, s jakou to dokážou výhradně děti.

„Bydlíte někde poblíž?“ zapředla jsem hovor.

„Hned za bazénem,“ odpověděla žena a neurčitě kývla tím směrem.
„Ale jsme tu teprve krátce.“

„Vážně? A ve které ulici?“

„Buxton Road.“

„Opravdu? Na kterém konci?“

A tak jsme zjistily, že jsme sousedky. Bydlela téměř za rohem — vlastně jen o čtvery dveře vedle. Z oken v zadních pokojích jsem dokonce viděla na její dům. A v tu chvíli náš rozhovor nabral úplně jiný směr. Pochopily jsme, že spolu budeme muset vycházet. Čekalo nás sousedské soužití: ječící děti, potyčky na zahradě, v letních měsících snad i hlasité projevy milování, když už k němu jednou za uherský rok dojde. Proč my ženy cítíme potřebu vytvářet si ihned důvěrné vazby? Kdyby tady místo nás seděli dva muži, nejspíš by se vůbec nedali do řeči.

Otevřela jsem krabičku, v níž měla Annie svačinu, a začala jsem z ní vytahovat pomačkané jahody. Mezitím se náš hovor plynule stočil od místa, kde obě bydlíme, k osobnějším věcem týkajícím se přímo nás dvou.

„Co děláte?“ zeptala se mě.

„Píšu,“ odpověděla jsem.

A ona se neodmlčela ani se na nic dalšího nezeptala, pouze obratem vyhrkla: „Já taky píšu!“ Něco na způsobu, jakým to řekla, tak rychle a prudce, působilo soupeřivě. A už zase to varovné škubnutí.

„Co píšete?“ zajímala jsem se a nabídla jí zapařenou jahodu. Odmlkla.

„Poezii...“ V tu chvíli jsem se na ni začala dívat úplně jinýma očima. Tohle bude ještě zajímavé. Nikdo se přece nepřiznává k psaní poezie. „...tedy když mě políbí múza,“ dodala.

Nezlobte se na mě, možná budu působit jako snob, ale tohle přece není žádné spisovatelství. Ta do psaní sotva fušuje! Spisovatel si totiž nemůže dovolit čekat na políbení múzy, protože se každý den pachtí bez ohledu na podobné výstřelky. Takový spisovatel musí riskovat, žije v chudobě a vydává ze sebe všechno, aby mohl pokorně sloužit umění. Nic z toho jsem na sobě samozřejmě nedala znát, ale další otázkou jsem ťala přímo do živého.

„A žijete se tím?“

„Ne, to ne.“

Jako bych to neříkala: tohle není žádná spisovatelka. (My autoři přece děláme, co se namane, abychom pak mohli napsat to, co skutečně chceme — píšu anonymně pro jiné lidi, dělám rozhovory i korektury, abych si ve zbývajícím čase mohla dovolit psát knížky, které nikdo nechce vydat.)

„Jsem... no, spíš jsem byla, galeristka. Máte tady trochu...“ Naznačila, že mám na bradě jahodovou šťávu. Otřela jsem si ji. Zavrtěla hlavou a znovu na to místo ukázala, tak jsem otírala dál.

A pak — možná se mnou nebudete souhlasit a pomyslíte si, že by se k tomu uchýlila každá máma — udělala něco dost intimního, aspoň pro mě: olízla si prst a jemně mi začala otírat kůži na bradě. Byla to hodně urputná jahodová skvrna. A já jako bych si ji při té příležitosti konečně pořádně prohlédla: její pihy i kontrast plavých vlasů a tmavě hnědých očí. Zrovna jsem se jí chtěla zeptat, jaké to je řídit galerii, ale ona řekla: „Moc hezky voníte. Co je to za parfém?“

Zase podivně intimní, nezdá se vám? Jenže já miluju komplimenty. Muselo na mně být vidět, jak jsem se celá rozzářila.

„Díky! Je to Jo Malone Lime, Basil & Mandarin.“

Usmála se. Měla hezké zuby, rovné a bělostné. Jako z reklamy. „Voní nádherně.“

Taky jsem si to myslela, ale bylo milé slyšet, že ještě někdo další je téhož názoru. Když se podívám zpátky, nejspíš její komplimenty způsobily, že jsem nedala na všechny ty varovné signály. Ignorovala jsem je. Ubohé, co?

„A co dělá váš partner?“ zeptala se.

„Communication consulting,“ odpověděla jsem. Většinou to lidem zavře pusy. „A co váš manžel?“ zeptala jsem se po chvíli.

„Spíš manželka. Dělá v televizi.“

Tak to zase zavřelo pusy mně. Byla to lesba. Osvěžující změna. Tahle čtvrt' potřebovala trochu různorodosti jako sůl. Ve škole bylo každým rokem víc bílých blondatých dětí a rodiče vypadali jeden jako druhý: muži s hrdelním smíchem oblečení do béžových manšestráků a ženy s dokonale lesklými vlasy venčící psy, kteří nikdy nepelichají. Hned jsem se jí chtěla vyptat na dcery: je jejich biologickou matkou

ona, nebo její družka? A co jejich otec? Jak vám děti říkají? Všechny ty obligátní otázky, na které se nikdo nechce ptát, ale všichni by tak rádi znali odpověď. A pak tu byla spousta méně prvoplánových dotazů, které bych jí taky moc ráda položila: jako třeba jak poznala, že je lesba. Hrozně mě to zajímalo. Já jsem byla odjakživa hetero až do morku kostí. Představa, že se miluju se ženou, mě nikdy nepřitahovala. Měla jsem ráda chlapy: jejich mužnost, těla i to, čím se od nás liší. Jistěže jsem se jí na nic z toho nezeptala. Snažila jsem se vypadat úplně nad věcí.

„Líbí se mi vaše vlasy... hlavně ofina,“ řekla. „Musíte mi poradit, kde je tady v okolí nějaká šikovná kadeřnice... Vůbec to tady neznám.“ Namotávala si na prst pramen vlasů a zase si mě prohlížela tím zvláštním způsobem. Musím přiznat, že jsem měla zrovna nový účes a moc jsem se v něm necítila. Vypadal trochu jako ze sedmdesátého čtvrtého — a tím nemyslím, že byl sedmdesátkově šik. Kadeřnice dost spěchala, asi už se viděla doma. Zachytila jsem tenkrát svůj odraz z profilu v zrcadle — jen letmo — a na čele zahlédla něco, co ze všeho nejvíc připomínalo vypulírované morče.

„Určitě! Kousek od knihovny je docela fajn salon,“ odpověděla jsem a trochu se naklonila, abych líp viděla na Annie. Jen tak bloumala kolem, což mi připadalo maličko podezřelé. Kdykoli to šlo, zašla se někam do křoví a patlala se v nějakém svinstvu. Byla trochu nezvedená, ta moje holčička.

„Mimochodem, já jsem Ness!“ představila se ta žena a natáhla ruku.

„Connie,“ odpověděla jsem a ruku stiskla.

A tak vzniklo naše pouto.

Připadá mi to tak dávno. Taky je to dlouhých šest let. Jako by se to odehrálo v jiném životě — v době, kdy jsem na ulici mýjela bezdomovce schoulené v počuraných koutech a nedbale si pomyslela: *Jak se sakra stalo, že se ti život takhle podělal?* Teď už to vím. A jak se ukázalo, odpověď zní: vlastně docela snadno. Říkáte si, že to bude postupný proces, ale pravdou je, že se váš život může změnit v jediném okamžiku. A může to být vrtoch úplně cizího člověka — třeba sousedky, která se rozhodne nastěhovat do domu na Buxton Road.

KAPITOLA PRVNÍ

Dívám se z okna na holý, sténající strom. Už poněkolikáté mě překvapí, v jakém jsem stavu. Jako by mě vyměnili. Netuším, kam jsem se poděla. Ani svoje tělo nepoznávám: pod bělostnými obvazy na levém zápěstí zejí hluboké, otevřené rány. Čas od času se na mě zašklebí — mokře, růžovočerveně. Pravou paži, stehno, břicho i hrudník mám plné strupů. Všude samá temně rudá skvrna. Na noze mám ošklivou rumělkovou ránu ve tvaru obrovské hrušky, holeň lesklou a napjatou, kůži na chodidle svědivou a oloupanou. A přesto mi ty čtyři stěny začínají připadat povědomé. Víím, že je jedenáct, protože po chodbě slyším procházet Pištivou. Ležím v posledním pokoji. Je přesná jako hodinky. Nemyslím si, že jsem tady dlouho, ale můžu se plést. Snad týden, to by mohlo být, jenže dny jsou tady jeden jako druhý, takže těžko říct. Tohle místo je ještě horší než to předchozí. Jsou tu zamřížovaná okna. Pištivá se domnívá, že po ránu nic nedělám, ale to se mýlí. Venku je větrno. Nastal jeden z těch dní, kdy se počasí nedokáže soustředit a neustále mění názor. Zato já jsem dokonale soustředěná. Každé ráno zkoumám jeden konkrétní list. Dělám to od chvíle, co mě sem přivezli. Sedí si až nahoře v koruně, na kterou mám přímý výhled. Zahrada se svažuje směrem k říčce. Tak mi to říkali. Říkám říčka, ale bude to spíš potůček zaházený odpadky. Jsme přece v Londýně. A tenhle list se zběsile třepotá ve větru, ale z nějakého důvodu ne a ne se pustit. Lpí na životě. Hrozně to jeho siláctví obdivuju.

Písk písk, vrz skříp — a Pištivá už je tady. Nedokážu odtrhnout oči od listu. Mám strach, že čeká, až to udělám, aby se mohl konečně pustit. Někdy v noci dostanu takový strach, že musím vylézt z postele, odhrnout závěs a list zkontrolovat v matně oranžovém světle pouliční lampy, připevněné na druhé straně zdi.

Pištivá odemkne dveře, ledabyle zaklepe a vstoupí, aniž počká na vyzvání. Je mi to jedno. Neexistuje nic, co bych nemohla dělat i před ní. Naslouchám, jak přechází přes pokoj. Má praktické boty s plochou gumovou podrážkou. Dávno vyměnila styl za komfort. To, co piští, je její vozík. Zastaví se přede mnou. Jsem donucena odvrátit pohled od svého listu. Dneska vypadá obzvlášť neatraktivně: čelo má zkrabacené a v koutku pokleslého spodního rtu se jí udělal opar.

„Dobré ráno,“ pozdraví mě zvesela, podá mi léky a nalije mi vodu z umělohmotného erárního džbánu, který kdysi určitě býval barevný, ale teď je laděný došeda. Voda je vlažná a chutná po plastu. Spolknu prášky.

„Polykání mě bolí,“ řeknu. Nepoznávám svůj vlastní hlas. Je chraplavý a zastřený.

„To se dalo čekat, vidíte, Connie,“ řekne. Stojí, já sedím. Obličej mám zhruba v úrovni jejích ramen. Na světle modré uniformě má v obou podpažích tmavé kruhy. A to já se taky slušně potím.

„Perspirex, ten zabírá. Na problémy s pocením,“ řeknu. „Měla byste ho zkusit. Dostanete ho v Boots.“

Pištivá je imunní v podstatě vůči čemukoli, co říkám. Navíc jedním okem čte *Daily Mail*, který má rozložený na vozíku. Neměla by mě nechat nahlédnout do novin. „A proč bych měla dát na vaše rady, Connie?“

Je to příšerná kráva.

„Neměla byste s hosty takhle mluvit,“ řeknu.

„Ale vy přece nejste host,“ namítne, i když ne zle. Podá mi další dvě modré pilulky, ale oči dál upírá k novinám. Čte článek na titulní straně. Doprovází ho fotografie bombového útočníka s hustým plnovousem. Nebo je to možná nějaká slavná osobnost. Popravdě

mě udivuje, jak se ujal vzhled „na fundamentalistu“. Odkdy je sakra v módě vyhazovat lidi do povětří? Tak — už mluvím jako svoje matka.

„Přivede sem někdo moji matku? Mohla by mě navštívit?“

Pišťivá se zarazí, zvedne oči od novin a zahledí se na mě. „Kdy už konečně přestanete dělat hloupou?“ zeptá se. Zjevně jí to něco připomene, protože se ohne, až se jí polyesterové kalhoty na stehnech napínají k prasknutí, a ze spodního regálu vozíku vytáhne starý ošoupaný notebook. „Paní doktorka Robinsonová říkala, že vám mám dát tohle — chce, abyste si všechno zapisovala,“ dodá Pišťivá a s nevolí si povzdechne. Přístroj mi položí na malý stolek u postele. „Je nabitý.“

Podívám se na počítač a říkám si, jestli bych se mohla připojit na internet.

„Na internet se připojit nedá,“ řekne Pišťivá. Ráda lidem bere i ty poslední střípky naděje.

„Takže žádné oslí porno.“ Všímám si, že jsem dneska v povážlivě dobré náladě.

Pišťivá na mě vycení zuby. Nejde o úsměv, spíš zavrčení. Není to poprvé, kdy si všimnu, že má docela ucházející chrup. Zuby se jí svažují mírně dovnitř, jako u žraloka. A pak si vzpomenu, že jsem u ní na černé listině.

Včera — nebo to bylo jindy? — jsme se s Šílenou Sitou ve společenské místnosti dívaly na telku. Není tam nic jiného než televize připevněná ke zdi, pohovka a plastová židle. Obě přišroubované k podlaze. Ona totiž Šílená Sita miluje toho blondatého doktora z reality show *Embarrassing Bodies*, kterou zrovna opakuji. Je do něj blázen. Ráda by se s ním ocitla sama v nějakém uzavřeném bílém prostoru někde v centru města a předávala si lupénku. Obě máme ten pořad rády. Cizí neštěstí přece vždycky potěší. To je dávno známá pravda.

V téhle epizodě se blondatý doktor věnoval záhybům Sharon z Hartlepoolu a snažil se u ní najít vaginální bradavice. Ona sama si tam dolů sotva dosáhla, natož aby tam viděla. Zato my s Šílenou Sitou jsme měly na její intimní partie přímý výhled a obě nás uchvalovaly, i když každou z jiného důvodu. Sharon byla zarostlá — a byla

to přírodní blondýna. Její pochva mi připomínala nějaké malé, spící stvoření, snad plšíka, zachumlaného v kupce sena. A zároveň na ní bylo něco tak osamělého a zanedbaného, že mě pohled na ni vlastně rozesmutnil. To Šílenou Situ ne. Ta se roztáhla na modré pohovce a při pohledu na blond doktora poblíž jakékoli vaginy začala líně masturbovat. Seděla jsem na plastové židli. Od chvíle, kdy Sharon usedla do křesla, se mi chtělo čurat, ale uhranul mě pohled na to, co měla mezi odulými stehny, a na doktorovy prsty v ní. A Sitiny rytmické pohyby mě ukoľébaly. Takže jsem se nedokázala zvednout ze židle. Vlastně jako bych se celkově vcítila do Sity a došlo mi, že už nemusím vstávat a odcházet na záchod. Nemusím se chovat podle pravidel. A byl to pocit nezměrné úlevy — snažím se hledat pozitiva, kdekoli se namanou (moje matka je zastánkyní takového způsobu myšlení a já sama jsem se ho snažila vštípit svým dětem) —, když jsem tam na té plastové židli prostě uvolnila svaly pánevního dna.

Okamžitě mě to vrátilo do dětství ke krásným vzpomínkám na pomočování v posteli. A v tu chvíli mi došlo, jak moc mi chyběly všechny ty drobné radosti, kterých se v dospělosti musíte vzdát: třeba dětské záchvaty vzteku nebo tělesná spontánnost, abych jmenovala aspoň dvě z nich. Možná bylo načase získat je zpět. Když přijdete o všechno a nezůstane vám nic, o co byste se měli bát, má to jednu obrovskou výhodu: jakmile se vaše obavy promění ve skutečnost, zůstává jedině osvobození. A jakmile vám ze hřbetu sejmou to tíživé břemeno jménem konvence, je to ohromná úleva. Každopádně Piš-tivá tehdy vešla do společenské místnosti a stala se svědkem dvou zdánlivě oddělených událostí: ze židle pode mnou odkapávala moč a Šílená Sita měla kalhotky dole. Ona Šílená Sita je vážně šílená. Piš-tivá se na ni sotva podívala. Zato u mě je na pochybách. Myslí si, že to hraju. Ostatní jsou v mé přítomnosti nervózní. Věřící, že jsem nebezpečná a že by mě měli neustále sledovat. Všichni — snad kromě toho policisty, co mě zatýkal. Když mě zavírali do cely, slyšela jsem ho mluvit s kolegou. Že prý je od sebe *vždycky pozná*, říkal. *Viníkům*,

kterí v sobě konečně můžou přestat dusit vinu za nepřiznané hříchy, se uleví a spí jako nemluvnata.

A já jsem oka nezamhouřila.

Pišťivá mi podá poslední dávku léků. Polykání mi působí muka.

„Matka si o mě bude dělat starosti. Tak přivede ji někdo? Může mě navštívit?“

Pišťivá zavře noviny a složí je. „O vaší matce nic nevím,“ řekne. Zní to otráveně.

„Nevzpomínám si, kdy říkala, že přijde...“

„Je toho mnohem víc, na co byste si měla vzpomenout,“ poznamená a prsty jedné ruky poklepe na notebook. Druhou se natáhne pro vozík.

Zaměstnanci tady umějí být velice nezdvořilí. Ale já se nenechám vytočit. Navíc měla pravdu: nevzpomínám si, od čeho mám tak pořezané zápěstí, ale předpokládám, že jsem si to musela udělat záměrně. Není moc pravděpodobné, že by se člověk takhle příčně pořezal náhodou.

Vrátím se zpátky ke svému listu. Silný vítr ustal. Venku už jen mírně pofukuje. Myslím na to, jaká jsem bývala dřív. Někdy mě moje staré já pobaví. Když pomyslím na všechnu tu energii, kterou jsem vynaložila, jakmile mě někdo zranil nebo urazil. Na všechny ty roky, kdy jsem pobíhala jako myš v bludišti a honila se za vlastním ocasem. Řídila jsem se hloupými pravidly: být správná matka, manželka, dcera, živitelka rodiny, rádně se starat o domácnost, nosit vhodné oblečení, zastávat správné názory, pít správné víno, jíst správné jídlo, udržet si správnou hladinu cynismu. A k čemu to všechno? Připadá mi to úplně zbytečné. O tom mám podle doktorky Robinsonové psát? O temnotě? O nocích, kdy jsem se budila hrůzou, srdce mi bušilo jako o závod a tělo mě bolelo, jako bych se uvnitř lámala na kusy? Ale já nechci myslet na bolest. Konečně jsem v bezpečí. Tamto bylo moje staré já. To, které až příliš cítilo.

Teď jsem volná.

Podívám se na počítač. Je to starý dell. Bez nabíječky — asi abych se nepokusila oběsit na šňůře, aspoň myslím. Už si ani nevzpomínám, kdy jsem naposledy něco napsala.

„Co bych měla psát?“ zeptám se. Pištvivá otře kapku vody z tácu a ubrousek schová do kapsy. Ještě než odejde, skloní se ke mně a podívá se mi do očí.

„Proč prostě neuděláte laskavost nám všem a nenapíšete, co se tam do prdele stalo?“

Vlastně je docela působivá. Jde přímo k věci. Otočím se zpátky ke svému odvážnému lístku a ona i její tlustá zadnice konečně opustí můj pokoj.

Nenechám se rozhodit. Vstanu a jdu do koupelny. Ono popravdě řečeno, počurat si věci není nic tak skvělého. Použiju záchod a podivně cizí ruce si umyju v malinkém umyvadle. Nad ním je plát hladkého kovu. Znovu spatřím svůj odraz. Díkybohu je rozmazaný, ale i tak vidím, že už jsem měla lepší dny. Nevypadám nejlíp. Ani vlasy už nemám krásné. Rostou v podivných červených chuchvalcích jako trsy hrubé trávy. Tu a tam je vidět pokožku. Co se proboha stalo? Plácnu se do čela. Připomínám milovanou, opelichanou dětskou hračku. Jenže já necítím žádnou lásku, jen vyčerpání. Podívám se blíž. Oči podlité krví, bělma zarudlá. Obličej mám plný popraskaných žilek, krk jednu velkou slitou modřinu se záplavou barev: fialovou a červenou, zelenou i žlutou. Zvednu ruku a přitisknu si ji ke krku, abych se ujistila, že na sobě nemám jeden z těch podzimmně laděných šátků, jaký by mi nejspíš koupila máma. Ale tady není místo pro módu. Popadnu mýdlo a přejíždím s ním po kovu tak dlouho, až se můj odraz začne ztrácet.

Doktorku Robinsonovou slyším už zдалky. Nosí stejné boty jako ste-pa-ři. Zatím nevím, co si o ní mám myslet, viděla jsem ji jenom jednou. Doktor Twat mi ji představoval téměř nábožně, takže si myslím, že ve Cvokistánu bude ta ženská velké zvíře. Nevím, jestli se mi zamlou-vá představa, že mě někdo bude „forenzně zkoumat“. Protože takový má titul: forenzní psychiatricka. Zní to děsně nóbl — i když ona je docela prostá. Vlastně je na ní něco neviditelného. Doktorka Robin-sonová má uklidňující, chápavý, profesionálně položený hlas, který nejspíš dováděla k dokonalosti celé roky, až to s tím zdokonalováním

krapet přepískla. Je to elegantní, upravená žena a oblečení má drahé, ale k smrti nudné. Tím pozornost jistě neupoutá. Jen ty boty mají glanc. Dopředu vám ohlásí, že se blíží. Hned jak se objevila ve dveřích mého pokoje, všimla jsem si, že má na špičce pravé boty trochu ptačího trusu nebo možná kapku ovesné kaše.

Je tady, *aby mi pomohla*, tak to říkala minule. *Abychom pronikly k prapůvodu toho všeho*. Taky jsem se pustila do trochy forenzního zkoumání a zahlédla jsem její občanku: bydlí v severním Londýně, o kterém se říká, že je tam víc cvokařů než cvoků. Takže co si budeme povídat, já tady téhle ženské s klimatizací, kuchyňským ostrůvkem a lahví pouilly-fumé, které se chladí v lednici, prokazují laskavost.

Usměje se na mě. Ne opravdově, profesionálně. Naučila se mít ráda oční kontakt. Myslí si, jak v něm není dobrá, ale pošuka nepřechuráte. A krom toho — mě nic nehoní, já mám času spoustu.

Všechno na doktorce Robinsonové je intenzivní, a přitom uměřené. Je hodně seriózní. Nic na ní vás nepřekvapí ani nezaskočí. Toho si cením, taky jsem kdysi bývala taková. Má lesklé tmavé vlasy střižené do delšího mikáda. Zpoza ucha se jí uvolňují prameny. Způsob, jakým si je zastrkává zpátky, jako by dokonale vystihoval její metodické uvažování. *Chápu*. Vlasy za ucho. *A co tím* — vlasy za ucho — *podle vás myslela?* Vlasy za ucho.

Tím svým ležérním způsobem si sundá sako a já ucítím mentolku — cigáro nebo bonbon —, kterou se snažila přehlušit pach klasické cigarety.

Je to slabost. Kouření.

Byla bych raději, kdyby forenzní psychiatricka podobné slabiny neměla.

Dívám se, jak si věší sako na opěradlo židle, kterou pak opatrně odtáhne od stolu, tiše se posadí a pramen vlasů vrátí tam, kam patří. V náprsní kapse saka jí zapípá telefon. Zatváří se podrážděně, sáhne pro něj, vytáhne ho a podívá se na displej. Z místa, kde sedím, dokážu přechíst, co tam stojí, protože písmo je obrovské. Ano, bude jí tak pětáctyřicet, možná víc, jako mně. Je to fajn věk. Lesk v očích nám možná

vyhasíná, ale síly máme na rozdávání. Je to zpráva přes WhatsApp. Odesílatel? Manžílek. Další vlna podráždění, když si ji přečte. Naklonila telefon tak, abych neviděla na displej, takže nevím, co tam stojí. Vypne telefon a podívá se na mě. Zase ten profesionální úsměv.

„Omlouvám se,“ řekne, ale nezní to vůbec omluvně. Odloží kabelku na podlahu. Doktorka Robinsonová žije ve světě pravidel a etikety a ráda předstírá, že ho s ní sdílím. Je hodně puntičkářská, a protože se jí poloha kabelky nezamlouvá, přesune ji k druhé noze židle. Teprve potom mi začne věnovat plnou pozornost: nakloní hlavu do konkrétního úhlu a nasadí lehounce znepokojený výraz, asi jako by někde v dáli slyšela výt vlky. Vpaluje se do mě pohledem. Fascinuju ji. Jsem jako Sharonina vagina: podmanivá i odpudivá zároveň.

„Takže, Connie. Ráda vás zase vidím. Jak jste se tady v Tatchwellu zabydlela?“

Tenhle přístup se mi nelíbí. Je nechutně nadřazený. Ale tuhle hru můžou hrát i dva. Pomaličku sundávám vlas z kalhot od pyžama.

„Vzpomínáte si, o čem bychom dnes měly mluvit?“ pokračuje doktorka Robinsonová. „Měli jsme mluvit o Ness...“

Zívnu. Prohlížím si nenápadný prsten na levém prsteníčku, hned vedle zlatého kroužku. Všechno, co říká, zní jako otázka. Je to trochu únavné. Soustavně se mě snaží na něčem nacytat. Dneska něco vyzkouším: budu na všechny její dotazy odpovídat otázkou.

„Ness?“

„Ano. Vanessa Jonesová.“

„Přijde mě navštívit?“ zeptám se.

Odmlčí se a zavrtí hlavou. „Ne, Connie, nepřijde.“

Její odpověď mě raní a doktorka Robinsonová si toho všimne. Vidím jiskření v očích. A uvnitř v hlavě jí musí tančit a výskat celý sbor trotlů.

„Proč myslíte, že vás Ness nepřijde navštívit?“ zeptá se a vítězně se usměje. Nechtěně jsem ji nechala nahlédnout do svého nitra. Pak se na mě dlouze zadívá, zhluboka se nadechne, zatváří se, jako že se náhle rozhodla změnit přístup, a vrátí ten svůj rebelský pramen zpátky

za ucho. „Říkám si, že bychom to mohly vzít pěkně popořádku,“ pokračuje, jako by to byla převratně originální myšlenka.

„Chtěla bych jednu z vašich cigaret.“ Nekouřím, ale je fajn mít tady nějaké svoje věci. Začala jsem sbírat cokoli, co se naskytne.

„Tady ale nemůžete kouřit.“

Hledím na ni. Je tak pohroužená do toho, co se od ní očekává a co má udělat, až je nudná. Rázně se zapře a zvedne se ze židle. Protáhne se a lehce zamrká. Přejde k oknu a postaví se zády ke mně, aby mi ukázala, že ze mě nemá strach. Že můžeme být něco jako kamarádky, které si přišly trochu pokecat. Stojí tam a dívá se ven. Nechci, aby si všimla, jak na ni ten můj malý odvážný lísteček horečně mává. Beru to tak, že patří jenom mně. Doktorka Robinsonová pomalu popochází podél nerozbitného okna. Pořád ji pozoruju. Líbí se mi její postava: silná, pevná a fit. Má tělo připravené na těžkou fyzickou práci, udělané, a přitom křehké — neobvyklá kombinace. Pokusí se otevřít okno, ale je zamčené. Jak taky jinak. Na tomhle místě je zamčené všechno, co by se mohlo dát otevřít: skřínky, okna, dveře i mysl. Připadá mi milé, když vidím, že ji to rozzlobilo. Zkusí další okno. Možná se považuje za nekonformního člověka — otevírače oken.

Pomalou přejde pokojem zpátky k židli a zase se posadí. „Použijete ten notebook, který jsem vám nechala poslat?“ zeptá se.

„Dala bych přednost MacBooku Air,“ odvětim.

Usměje se. A poprvé, co ji znám, mě napadne, že nebýt asi sta různých věcí, které mi v tom brání, nejspíš bych si ji docela oblíbila.

„Jste přece spisovatelka — psaní vám nechybí?“

Od všech těch nesmyslů mám tady konečně pokoj.

„Občas zjišťujeme, že zapisování věcí funguje jako spouštěč paměti. Dokáže to odblokovat amnézii.“

Ona to vážně nechápe.

„Mohla byste to aspoň zkusit a uvidíte, co se vám vybaví...“

„Jak staré máte děti?“ zeptám se.

Přehodí nohu přes nohu a uhladí si sukni. „Pokud se nepletu, všechno to začalo před šesti lety. Nemám pravdu?“

„A co ten váš manžel, jak dlouho se vy dva vlastně znáte?“ ptám se dál.

Začínám ji štvát. „Tady přece nejde o mě, Connie.“

„Ale jednostranné vztahy nejsou na důvěrnosti stavěné.“ Usměju se na ni. A je to upřímný úsměv, nehraný. Docela se bavím. „No tak,“ pokračuju. „Kde jste se s mužíčkem poznali?“

Doktorka Robinsonová přimhouří ty svoje modré oči, nakloní hlavu a zaposlouchá se do vlčího vytí. Tváří se vážně. Má trochu ředitelské manýry. Na to by si měla dávat pozor.

„Víte, Connie, všichni musíme přijmout zodpovědnost za svoje rozhodnutí a činy.“ Jako by sama sebe ohromovala svojí hlubokomyslností. „Tyhle vyhýbavé techniky nemůžete používat donekonečna.“

Přemýšlím o tom a ona se ode mě odvrátí a zadívá se ven z okna. Myslím si, že spatřila můj list. A pak se odhodlaně obrátí zpátky ke mně. „Jsem tady, abych vám pomohla,“ ujistí mě. „Budeme postupovat tak, aby to vyhovovalo vám, Connie. Jestli chcete, můžeme zastávat různé role...?“ Nechá tu myšlenku doznít. Doufám, že si správně vyloží můj výraz: že si ty svoje dramatické výstupy může strčit někam. Uvědomím si, že zašlo slunce a pokoj rázem potemněl. Doktorka Robinsonová na mě dál upřeně hledí. V modrých očích má nahnědlé flíčky.

„Řekla byste o sobě, že máte fajn život?“ zeptám se, zkrčím ruce na hrudi, nakloním hlavu a zkouším zaslechnout vytí toho jejího vlka. „Děláte tuhle zajímavou práci, musíte slušně vydělávat. A taky máte milovaného mužíčka... Je to báječný a věrný manžel, vidíte? Možná uloží děti do postele dřív, než se dneska vrátíte domů z práce po těžkém dni, kdy jste byla tak nápomocná! Dorazíte domů, poklábosíte v kuchyni, otevřete si lahev vína, přesunete se do obývacího pokoje a možná povečříte u televize, kde poběží nejnovější epizoda nějaké skandinávské krimi. A nakonec se přesunete do postele.“

Áha — a v tom je ta potíž,“ dodám polohlasem pro větší dramatický efekt. „Mohlo by se ukázat, že dnes je ta noc, které se snažíte nenápadně vyhnout: jednou za měsíc povinná soulož. Ale třeba by

se to dalo ještě nějak obejít — trochu to oddalovat, nebo naopak vklouznout do postele dřív než on a předstírat spánek. Nechápejte mě špatně — jste dobrá manželka, milujete ho a tak, a víte, že sex je důležitá součást vztahu, bla bla bla, dočtete se o tom v každém časopise. Možná to dokonce tvrdíte svým známým, i když doma děláte fóry. A stejně natahujete svůj pobyt v koupelně pro případ, že by — však vy víte — něco zkusil. Jste hrozně utahaná ze zachraňování všech těch lidí. Je to tak vyčerpávající. A krom toho, sex je hrozná dřina. Ale jak dlouho se mu můžete reálně vyhýbat, když víte, že je součástí paktu, té nepsané dohody mezi dvěma lidmi v páru?

Vlezte si do postele a doufáte, že nebude... jenomže, a jéje, on chce. Naznačí mírný pohyb rukou — letný dotek, spíš takové nervové cuknutí, nic víc, ale vy víte, kam to povede, co bude chtít, ačkoli to v poslední době už i on téměř vzdal. *Ano. Dnes je ta noc, kdy bych se měla snažit*, pomyslíte si. Převrátíte se na bok čelem k němu a dáte mu najevo, aby pokračoval. Necháte ho to udělat. A když už se s tím začne, nakonec to není tak zlé. *Měla bych to dělat častěji*, řeknete si, když ho v sobě ucítíte. Vlastně je to docela příjemné, i když víte, že co nevidět bude po všem...“

Odmlčím se. Upřeně se na mě dívá. Zdá se mi, že svaly v obličeji má o něco uvolněnější. Nakloním se těsněji k ní a zašeptám tím svým ochraptělým hlasem, který se mi začíná zamlouvat: „Ale šoustání je snadné, vidíte, paní doktorko? Zato líbání, to neošulíte. V něm je veškerá intimita. A právě to je k nesnesení. Kdy jste svého mužíčka naposledy políbila? Nemyslím letný polibek na tvář, ne — mám na mysli pěkně po francouzsku. Zamyslete se nad tím a představte si jeho ústa: nechutný způsob, jakým jí, všechny ty pitomosti, které říká, ty jeho idiotské grimasy... ústa, s nimiž budete svázaná dalších čtyřicet let. Ale snažte se na ně nemyslet, protože... copak to jde, prožít celý život bez vášně?“

Opřu se a zahledím se do těch jejích nezlomných očí. Vůbec nemrká. A pak se začnu smát. Řehtám se. Už se netváří tak suverénně jako před půlhodinou. „Řekla bych, že všichni používáme vyhýbavé techniky, nemyslíte, paní doktorko?“

KAPITOLA DRUHÁ

Emma seděla v autobuse. Byl to příšerný večer. Čas se posouval o hodinu zpátky a zima udeřila nečekaně, zato v plné síle. Emma otřela zamlžené okno, aby viděla ven na kluzké ulice ve čtvrti Wood Green. Světla všeobjímajícího konzumu se uniformně odrážela od lesklých chodníků a ze stanice metra odhodlaně vycházeli rozmrzelí lidé — zmoklá, zdecimovaná armáda rázně pochodující vpřed v tuto hodinu, kdy každý někam pospíchá. V autobuse to páchlo provlhlými těly a zatuchlým oblečením — přesně jako v charitativních obchodech. Dešť zostřoval smysly. Na Emmu útočily okolní zvuky: pneumatiky projíždějící kalužemi, kroky, motory, hlasy i tlumené dunění hudby ze sluchátek.

Pokoušela se vrátit ke knize, kterou četla: *Hotel u jezera*. Pustila se do ní jenom proto, že jí ležela na policice už celé roky a ona se nemohla přimět vyhodit knížku, kterou nepřečetla. Nepřipadalo jí to správné. A kromě toho byla lehká, malá a vešla se jí akorát do kabelky. Marná snaha. Nedokázala se vůbec soustředit. Byla unavená a podrážděná a její mysl byla ztělesněním neklidu. Už celé měsíce nemeditovala ani necvičila jógu. Bylo to pokaždé stejné: jakmile se jí podařilo znovu nastolit pocit klidu a získat duševní rovnováhu, zapomínala je udržovat cvičením. A její mysl se zase přesýtila. Měla by si konečně určit priority — nebo se o to alespoň pokusit.

Nastupovali další a další lidé: obyvatelé okrajových čtvrtí i centra a poslední školáci. Autobus byl plný barev a vyznání a všichni byli